

шляхом погрози вбивством, насильством, знищенням майна цих осіб чи їхніх близьких родичів або розголошення відомостей, що їх ганьблять, підкуп свідка, потерпілого чи експерта з тією ж метою, а так само погроза вчинити зазначені дії з помсти за раніше дані показання чи висновок. Ст. 181 КК 1960 р. встановила відповідальність за розголошення даних попереднього слідства або дізнання, якщо це було зроблено без дозволу прокурора, слідчого або особи, що провадила дізнання, даних попереднього слідства або дізнання. За цей злочин могло бути призначене покарання у виді виправних робіт на строк до 1 року або штрафом до 40 мінімальних розмірів заробітної плати.

Вказаний КК 1961 р. був чинним в Україні до 2001 р, поки 1 вересня 2001 р. у законну силу не вступив чинний на даний час КК України. В частині встановлення відповідальності за злочини, які вчиняються свідками, перекладачами, експертами або щодо них, ми можемо відмітити, що вони не мають суттєвої різниці.

Таким чином, проведене дослідження історії становлення кримінальної відповідальності за злочини проти правосуддя, що вчиняються свідками, експертами, перекладачами або щодо них, дає можливість зробити певні висновки щодо того, що відповідальність за злочини проти правосуддя, що вчиняються свідками, експертами, перекладачами або щодо них, розвивалася разом із власне правосуддям і пройшла довгий етап становлення.

Список використаних джерел

1. Діденко В.П. Історія кримінального права України / Діденко В.П. – К.: Аванпост-Прим, 2009. – 164 с.
2. Памятники русского права / [под ред. С.В. Юшкова]. – М.: Гос. изд-во юрид. лит., 1952. – Вып. 1 / [составитель А.А. Зимин]. – 287 с.).
3. Права, за якими судиться малоросійський народ 1743 року: наукове видання / відп. ред. К.А. Віслобоков (упоряд.). – К., 1997. – 547 с.
4. Уголовный кодекс Украины (ВС УССР) от 28 декабря 1960 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KD0006.html.

Шаталюк А.

*студент юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, завідувач кафедри
кримінального права та процесу ТНЕУ
Рогатинська Н.З.*

ЗАХИСНИК ЯК РЕАЛІЗАТОР ПРАВ ТА ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ ОСІБ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Забезпечити громадянину у наші дні кваліфіковану юридичну допомогу може та особа, яка вміє не тільки читати законодавство, але й правильно розуміти й тлумачити його. Щоб забезпечити ефективну юридичну допомогу у кримінальних справах зокрема, потрібен фахівець. Такого роду діяльність у кримінальному судочинстві здійснює адвокат. У своїй роботі я розгляну участь захисника як реалізатора прав та інтересів осіб у кримінальному провадженні.

Проблемою дослідження по даній тематиці займалися такі науковці: Т.В. Варфоломієва, І.Ю. Головацький, Ю.М. Маляренко, М.М. Михеєнко, В.Т. Нор та А.М. Ларін.

Метою дослідження є роль захисника, як реалізатора прав та законних інтересів осіб у кримінальному провадженні.

Сьогодні виключно адвокати мають право захищати особу у кримінальному провадженні. Таке явище було запроваджено у 2012 році за прийняття нового Кримінального процесуального кодексу. Згідно з Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокатом може бути фізична особа, яка має повну вищу юридичну освіту, володіє державною мовою, має стаж роботи в галузі права не менше двох років, склала кваліфікаційний іспит, пройшла стажування (крім випадків, встановлених цим Законом), склала присягу адвоката України та отримала свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю [1].

Участь захисника, тобто адвоката у нашій країні є гарантією права на захист своїх законних інтересів у кримінальному судочинстві. Його діяльність має соціальний характер, тому що вона орієнтована на спростування обвинувачення, встановлення певних обставин, які пом'якшують відповідальність підзахисного та запобігає порушенню його конституційних прав. Також діяльність адвоката здійснюється не тільки заради інтересів підозрюваного у злочині (обвинуваченого) але й в інтересах правосуддя держави. З прийняттям нового КПК України питання щодо процесуального положення захисника не втратили актуальності і спричинило такий прояв те, що від правильного застосування положень КПК від захисника залежить вирішення багатьох конкретних питань [2].

У ролі захисника допускаються лише ті особи, які мають певний документ, а саме свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю в Україні. Захисником не може бути адвокат відомості про якого не внесені до Єдиного реєстру адвокатів. Участь захисника є важливою процесуальною гарантією захисту прав та законних інтересів осіб, підозрюваного або обвинуваченого щодо яких здійснюється кримінальне провадження.

На сьогодні роль захисника, як учасника кримінального провадження є дуже розвинута серед науковців та активно обговорюється ними. Відомий вчений правознавець Л.В. Півненко відзначала, що прокурори та слідчі можуть припускатися помилок, захоплюватися відпрацюванням лише одних слідчих версій на шкоду іншим, притягувати до кримінальної відповідальності осіб, винуватість яких ще не доведена. А от для захисту підозрюваного, обвинуваченого від усіх цих помилок потрібен учасник процесу, здатний в інтересах підозрюваного, обвинуваченого критично оцінювати зібрані матеріали, виявляти прогалини та нестикування та перевіряти правильність кваліфікації інкримінованих дій особі. Завдання захисника у кримінальному процесі є чи не найважливішим, тому що він має захистити у суперечці права та законні інтереси особи – підозрюваного або обвинуваченого. Я повністю погоджуюсь із думкою вченого, тому що захисник має бути дуже уважним у виконанні своєї роботи [2].

Дослідженню питань пов'язаних із забезпеченням права на захист у кримінальному провадженні, а також процесуального статусу захисника у сфері кримінально-процесуальних правовідносин приділяли свою увагу такі

вчені як, Т.В. Варфоломієва, І.Ю. Головацький, Ю.М. Маляренко, М.М. Михеєнко, В.Т.Нор та інші. На необхідності законодавчого закріплення виключно професійного захисту адвоката у кримінальному судочинстві наголошувала і обґрунтовувала у своєму дисертаційному дослідженні О.О.Самодіна, зазначаючи, що адвокат як захисник відповідає усім світовим критеріям, визначеним для захисника у кримінальних справах. Вона зазначала, що те що у будь-який момент підозрюваний, обвинувачений може залучити свого захисника це є світовий стандарт і нормальна практика для усіх країн [3].

Слід зазначити, що у 2012 році був прийнятий новий КПК України згідно якому захисником у кримінальному провадженні має право бути лише адвокат відомості якого занесені до Єдиного реєстру адвокатів України і який діє на основі свідоцтва на право заняття адвокатською діяльністю в Україні. Раніше за старим КПК 1960 року згідно ст.44 захисником у кримінальному провадженні могла бути будь-яка особа а, яка в порядку, встановленому законом, уповноважена здійснювати захист прав та законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого та надання їм необхідної юридичної допомоги при провадженні у кримінальній справі. Тобто захисником міг бути будь-який юрист. Але зараз, коли всі функції захисника у кримінальному судочинстві покладені на адвоката, підозрюваним або обвинуваченим можна з кращою кваліфікованою допомогою захистити свої законні права та інтереси у суді [3].

На нашу думку адвокат як захисник у кримінальному провадженні відіграє дуже важливу роль, тому що саме він має захистити права та законні інтереси підозрюваного (обвинуваченого). Захисник має побачити ті помилки які допустили органи досудового розслідування та прокуратури. Згідно до положень нового КПК України захисником у кримінальному процесі має право бути тільки адвокат. Це явище породжує своєрідну адвокатську монополію, але це не є поганим, тому що та людина яка має захищати права і законні інтереси обвинуваченого (підозрюваного) має мати певну кваліфікацію і добре розумітися у законі. У багатьох країнах Європейського союзу вже є така практика адвокатської монополії. Серед них: Литва, Норвегія, Бельгія, Португалія та інші. Варто відзначити, що у більшості європейських країн світу діяльність адвокатури регулюється законодавчими актами та процесуальними кодексами. Тобто, навіть спираючись на європейський досвід, вбачається, що не обов'язково одразу вводити повну адвокатську монополію. Але на думку законотворців саме адвокат має бути єдиною особою яка несе таку важливі відповідальність, як захист особи у суді [4].

Отже, можна дійти до висновку, що адвокат це є той учасник кримінального процесу, який має виявити помилки в діяльності органів прокуратури та слідства, якщо такі мають місце, і совісно та грамотно захищати права і законні інтереси тієї особи яка є підозрюваною або обвинуваченою у кримінальному провадженні.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2013. – №27. – ст. 282. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>

2. Півненко Л.В. Участь захисника у кримінальному судочинстві за новим КПК України. Збірник наукових праць Харківського національного університету. – 2013. –

Випуск № 20. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: file:///C:/Users/Home/Downloads/znpkhnpu_pravo_2013_20_17.pdf

3. Самодіна О.О. Окремі аспекти залучення захисника у кримінальне провадження за новим кримінальним процесуальним законодавством України. Збірник наукових праць Кримінального процесуального права. – 2016. – Випуск №3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: file:///C:/Users/Home/Downloads/jnn_2013_3_12.pdf

4. Бабчинська Т.В. Адвокатура як правозахисний механізм у кримінальному судочинстві Збірник актуальних проблем кримінального процесу. – 2015. – Випуск №43. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://vkslaw.knu.ua/images/verstka/2_2016_Babchuska.pdf

Шервашидзе Т., Котрикадзе Е.

*студенты юридического факультета
Государственного университета Шота Руставели
(Грузия)*

ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА ТОРГОВЛИ ЛЮДЬМИ И ЕЕ ОСНОВНЫЕ АСПЕКТЫ ГРУЗИНСКОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА

Торговля людьми, как организованный вид преступности, свое начало берет в глубоком историческом прошлом. К примеру, его корни в Грузии появляются в средневековье в виде "покупка военнопленных", который был распространен в основном в западной Грузии. Как нам известно, грузинских девочек и мальчиков похищали и продавали в Османской империи, в качестве мамлюков и Харамхан-ханов. На некоторых этапах развития человека, сами государства служат в качестве законодателя принудительного труда и эксплуатации человека. Другое что мы должны подразумевать как не рабство и рабовладельческий порядок?

Капитализм в свою очередь, способствовало увеличению торговли людьми, и государства не могут уже извлечь эту проблему только угрозами наказания. В этой статье мы обсудим общую международную картину торговли людьми. Мы детально рассмотрим наказание насчет торговлей людьми в грузинском законодательстве, его приоритеты на примере с другими законодательствами стран. Мы обсудим, какие международные механизмы были установлены при борьбе с торговлей людьми, в то же время мы попытаемся разработать ряд предложений по борьбе с этой преступностью.

В свете того факта, что мы ограничены были объемом работы, нам пришлось обойти ряд вопросов, которые в будущем нуждаются в углубленном анализе и исследовании.

Торговля людьми, как общее описание преступления XXI века

Трафикинг – это транснациональная, организованная преступность, которая стала черной чумой XXI века. Она также упоминается как современная форма рабства. Торговля людьми по своей опасности и масштабу не «уступает» другим международным преступлениям о нарушении прав человека. Опасность торговлей людьми усиливается и тем, что она включает в себя другие преступления, такие как: насилие, шантаж,